

[Nagy Fanny](#) [után](#) újabb székelyudvarhelyi diák tanulhatott egy évet az Amerikai Egyesült Államokban. **Péter Boglárka**, a vöröshajú cserediákcsaj élményeit [blogján](#) [is követhettük](#), de arról is beszámoltunk már, hogy [Gardner városban rendezett kiállításá](#)n néhány óra alatt kapkodták el munkáit. Bogit Amerikában átélt élményeiről faggattuk.

Miért választottad az Egyesült Államokat?

Hát olyan lehetőségek voltak, mint Peru vagy Argentína. Apuék azt mondták, hogy drogbárhoz téged nem küldünk. Egyébként is Amerikába mentem volna szívesen, így azt írtam be elsőnek, Angliát másodiknak és végül Kanadát. Vágytam rá, hogy megnézzem, mi van a világnak a másik oldalán. Európában több lehetőség van barangolni, ezért akartam ott szerencsét próbálni.

Először egy sepsiszentgyörgyi lánytól hallottam erről a cserediákosdiról, aki blogot vezetett, ahogy én is. Ő Texasban volt, olvastam az írásait és motivált a blogírásra, hogy tájékoztassam az embereket. **Két diákot is ösztönzött a blogom, hogy kimenjenek.**

Nem féltél, hogy olyan kicsi vagy ahhoz a nagy országhoz? Fel voltál rá készülve?

Nem. Már nagyon vártam. Izgatott, nyitott és pozitív voltam. Szerintem így is kell hozzáállni, mert hanem benne van a pakliban, hogy elrontod az évedet. Már áprilisban tudtam, hogy melyik családhoz fogok menni, így a kinti húgommal már jóval az érkezésem előtt beszélgettünk neten, szóval nem volt teljesen ismeretlen, amikor kiérkeztem. Persze teljesen más, amikor már ott vagy.

Annyira tündéri család volt, megfogtam velük az Isten lábát. Úgy kezeltek, mint a saját lányukat. Az egész évet náluk töltöttem, nem cseréltem családot, és ők is örültek, hogy ott maradok.

Milyen volt az első benyomásod az országról?

Fura. Meg kell szoknia az embernek. Autópályák mindenhol, ingyen víz az éttermekben. Ilyen apróságok tűntek fel nekem. **Az emberek sokkal szabadabbak, nyitottabbak, befogadóbbak.** Van egy csomó színesbőrű, mexikói és emiatt a kultúrájuk is sokkal színesebb, mégis hatalmas amerikai öntudat van bennük.

Ahogya klerkeztél rögtön kezdted is a sulit?

Körülbelül tíz napra rá. Egy százezres városban éltem Kansas City mellett, és onnan jártunk Gardnerbe, ahol volt a sulis. Fanny is ugyanebbe az iskolába járt, amikor kint volt. Amúgy az igazgató volt a fogadóapám, szóval egy kicsit el voltam kényeztetve. Már első napokban tudta az összes tanárom, hogy ki vagyok. Nagy élet volt.

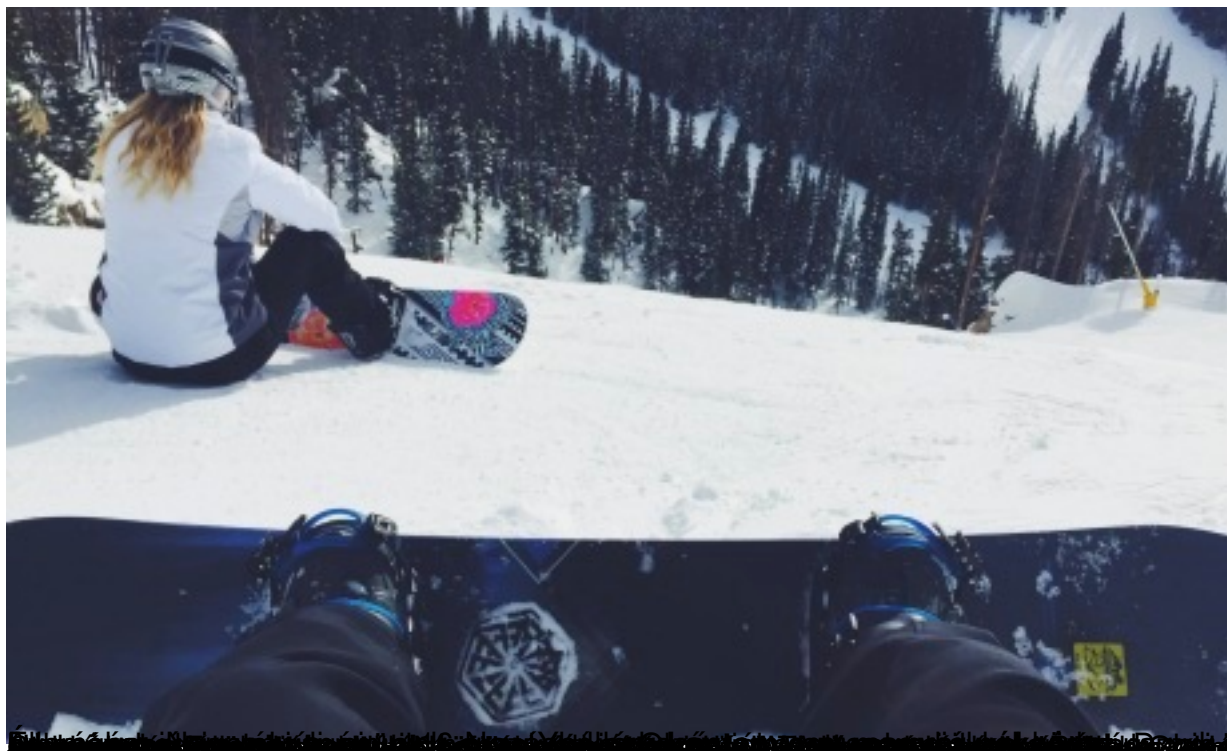
Mesélj a suliról!

Jaj, volt egy csomó vagány óránk. Annyira élveztem, hogy **választhattunk, mit akarunk tanulni** és rengeteg lehetőség volt. Olyanokat vettem fel, mint a kerámia, szociológia, pszichológia, kreatív írás, angol, amerikai történelem, festészet. A mateket is felvettem, azzal meg is szenvedtem rendesen. A tornaórákon fitneszeztünk, volt vagy negyven gép, súlyoztunk meg minden. Utolsó, azaz senior évet végeztem, mivel akármekkora vagy, ha cserediákként mész ki, beraknak végzősnek, hogy éld át azt az élményt a bálokkal meg minden.

Mekkora a különbség az ottani, meg az itteni oktatás között?

Ég és föld. Inkább a tanárokat hangsúlyoznám ki, akik úgy állnak a diákokhoz, mint egy-egy barát. Bármit megkérdezhetsz tőlük bármikor és ők támogatnak. Nem a tanárok járkálnak az osztályokhoz, hanem a diákok járnak teremről teremre.

[illegible]